

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-179)

Sep (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. இராமாநுச நூற்றந்தாதி.....31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 156)

981. யஜ்ஞாந்தக்ருத்

யஜ்ஞத்தின் பலனாகிய தன்னைப் பற்றிய தத்துவத்தை அறிவிப்பவன். கீதை (4-33) - ஸர்வம் கர்மம் அகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநேந பரிஸமாப்யதே - எந்தெந்த கர்மங்கள் உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் ஞானத்தில் சென்று முடிகின்றன - என்றது காண்க.

982. யஜ்ஞகுஹ்யம்

தான் எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், விருப்பம் உடையவன் போன்று யாகங்களில் அளிக்கப்படும் புரோடசம் முதலான அவிர்பாகங்களை உண்டு, மனநிறைவு அடைந்து, யாகம் செய்தவரைப் பலன்கள் கொடுப்பதன் மூலம் த்ருப்தி அடையச்செய்கிறான் என்னும் விஷயம், சாஸ்த்ரங்களைப் பற்றிய மறைபொருளை அறிந்தவர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு அறிய இயலாமல் செய்வதால் யாகத்தின் இரகசியமாகவே உள்ளான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸர்வே வேதா: ஸர்வவேத்யா: ஸசாஸ்த்ரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யச்ய க்ருஷ்ண: விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: - அனைத்து வேதங்களும், அனைத்து வேதப்பொருள்களும், அனைத்து யஜ்ஞங்களும், அனைத்து யாகங்களால்

ஆராத்திக்கப்படும் அனைத்து தேவர்களும் க்ருஷ்ணனே ஆவான். அரசனே! இவ்விதம் க்ருஷ்ணன் உள்ளதை அறிந்தவன் மட்டுமே அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் பூர்த்தி செய்தவன் ஆகிறான்.

- ஜ்யோதீம்ஷி சுக்ராணி ச யாநி லோகே த்ரயோ லோகா: லோகபாலஸ்தரயீ ச த்ரயோக்நயச்ச அஹுதயச்ச பஞ்ச ஸர்வே தேவா தேவகீபுத்ர ஏவ – இந்த உலகில் காணப்படும் அனைத்து தேஜஸ்ஸுகளும், மூன்று லோகங்களும், மூன்று லோகங்களைக் காப்பவர்களும், மூன்று அக்னிகளும், அந்த அக்னிகளில் அளிக்கப்படும் ஐந்து ஆஹுதிகளும், அனைத்து தேவர்களும் தேவகியின் புத்திரனாகிய க்ருஷ்ணனே ஆவான்.

983. அந்நம்

அவனை அனுபவிக்கும் சக்தியை அவனால் அளிக்கப்பெற்றவர்களால் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள அமிர்தமாக உள்ளவன்.

984. அந்நாத:

அவர்கள் அனைவரையும் ப்ரளய காலத்தில் புஜிப்பவன்.

985. ஆத்மயோநி:

பாலுடன் சர்க்கரையைச் சேர்ப்பது போன்று தன்னை அனுபவிப்பவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்பவன்.

986. ஸ்வயம்ஜாத:

யாருடைய பிரார்த்தனையும் எதிர்பாராமல் தானே அவதரிப்பவன்.

987. வைகாந்:

அவதரித்த பின்னர் தன்னை அண்டியவர்களுடைய ஸம்ஸார துன்பங்களை நீக்குபவன்.

988. ஸாமகாயந்:

பிறவி நீங்கி முக்தி அடைந்தவர்கள் தம்மை அடைவதாகிய மதுபானம் காரணமாக மகிழ்ந்து, “ஹாவ் ஹாவ் ஹாவ்” என்று ஸாமகானம் செய்யும்படியாக உள்ளவன். தைத்திரீய ப்ருகுவல்லீ (10-5) – ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே – முக்தி அடைந்தவர்கள் அங்கு ஸாமகானம் பாடியபடி உள்ளனர் – என்றது காண்க.

989. தேவகீநந்தந்:

பரஸ்வரூபத்தில் மட்டும் அல்லாமல் இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயே இத்தனை பெருமைகள் பொருந்தியவன் என்னும்படியாக உள்ள தேவகியின் புத்திரன். ய ஏஷ ப்ருதுதீர்க்காஷு: ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந: ஏஷ பூதம் பவிஷ்யச்ச பவச்ச பரதர்ஷப – பரதகுலத்தில் உயர்ந்தவரே! அகன்ற நீண்ட திருக்கண்களை உடைய உனது உறவினான இந்த ஜனார்த்தனனே இறந்தகாலம், நிகழ்காலம் மற்றும் எதிர்காலம் ஆவான் – என்றது காண்க.

990. ஸ்ரஷ்டா

இந்த க்ருஷ்ணனே பரவாஸுதேவனாகவும் இருந்து அனைத்தையும் படைப்பவன் ஆவான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 179)

ஸித்தாந்தம் - இந்த வாதத்தை ஏற்க இயலாது; ஏன் என்றால் - உபாஸாத்ரைவித்யாத் -உபாஸனை மூன்றுவிதம் - என்பதால் ஆகும். (அதாவது ஜீவாத்மா, முக்யப்ராணன் குறித்து அதிகமாக உரைக்கப்படுவதால் இந்த்ரன் மற்றும் ப்ராணன் ஆகிய பதங்களால் கூறப்படுபவன் ப்ராணனுடன் கூடிய இந்த்ரன் என்று பூர்வபக்ஷி கூறுவது சரியல்ல). இந்த இடத்தில் மூன்றுவிதமான பரமாத்ம உபாஸனம் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- அனைத்து ஜகத்திற்கும் காரணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நேரே அனுஸந்தித்தல்.
- அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது அல்லது அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டது என்று அனுஸந்தித்தல்.
- அனுபவிக்கப்படுவது என்று கூறப்படும் அசேதனங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது அல்லது அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டது என்று அனுஸந்தித்தல்.

ப்ரஹ்மத்தை இவ்விதம் மூன்று வகையாக உபாஸித்தல் என்பது வேறு இடங்களிலும் உள்ளதைக் காணலாம். உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகளில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப உபாஸனம் கூறப்படுவதைக் காணலாம்:

- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - இயல்பாகவே உள்ளதாய் இருப்பதும், எப்போதும் குறைவுபடாத அறிவையே தனது ஸ்வரூபமாகவும் குணமாகவும் கொண்டதும், இடம் மற்றும் காலம் போன்ற எதனாலும் அளவுபடாமல் உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம்.
- தைத்திரீய ப்ருஹுவல்லீ (6) - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம - ஆனந்தமே ப்ரஹ்மம்.

மேலும் அனுபவிப்பவனாகிய ஜீவாத்மாவைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனம் மற்றும் இன்பம் அளிப்பதாகவும் அனுபவிக்கப்படுவதாகவும் உள்ள அசேதனத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனம் ஆகிய இரண்டையும் தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (6-2) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் ததநுப்ரவிச்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத் - அதனைப் படைத்து அதனை வ்யாபித்தது; அதனை வ்யாபித்து மாறுபாடுகள் அற்றதாய், வேறுபாடுகள் கூறும் பதங்களால் கூறப்படாததாய், அசித்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளாதாய், அறிவுள்ள ஜீவாத்மாவாகவும் மாற்றம் குறித்து கூறப்படுவதாய், ஜீவாத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்டதாய், அறிவற்ற சேதனமாயும் ஆனது; ஜீவனாகவும், அசித்தாகவும் ஆனபோதிலும் மாற்றம் அற்றதாகவே இருந்தது - என்றதில் காண்க.

இங்கு கௌஷீதகீ உபனிஷத்திலும் இதே போன்று மூன்றுவிதமான உபாஸனையே கூறப்படுகிறது. இந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - இந்த்ரன் போன்ற ஜீவர்களுக்கோ, ப்ரக்ருதி முதலான அசேதனப் பொருள்களுக்கோ சில வேத வரிகளில் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரிய தர்மங்கள் (அடையாளங்கள்) கூறப்பட்டாலும் அல்லது அவற்றைப் பரமாத்மாவோடு ஒரே வேற்றுமையில் படித்தாலும், அந்த வாக்கியங்களில் அந்த சேதன அசேதனங்களுக்கு அந்தராத்மாவாக உள்ள பரமாத்மாவுடைய உபாஸனமே விதிக்கப்படுகிறது என்று கருத்து. ஆகவே இந்த்ரன், ப்ராணன்

போன்ற பதங்களால் கூறப்படுவது ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே ஆகும்.

இந்தரப்ராணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் அத்யாயம் முதல் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

*

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 179)

மூலம் -

பூர்ணமங்கைரூபாங்கைச்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம்
ஸ்தூலோயம் நமஸாஸ்த்வர்த்த: ஸுக்ஷ்மமந்யம் நிசாமய

சேதநஸ்ய யதா ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி
மம இத்யக்ஷர த்வந்த்வம் ததா மம்யஸ்ய வாசகம்

அநாதிவாஸநாருட மித்யாஜ்ஞாந நிபந்தநா
ஆத்மாத்மீய பதார்த்தஸ்தா யா ஸ்வாதந்தர்யஸ்வதாமதி:

மே நேத்யேவம் ஸமீசீந புத்தயா ஸாத்ர நிவார்யதே
நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த உச்யதே

ந மே தேஹாதிகம் வஸ்து ஸ சேஷ: பரமாத்மந:
இதி புத்தயா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தா: ஸ்வீயா மநீஷிகா:

அநாதிவாஸநாஜாதை: போதைஸ்தைஸ்தைர் விகல்பிதை:
ரூஷிதம் யத்த்ருடம் தத்தத் ஸ்வாதந்தர்ய ஸ்வத்வ தீமயம்

தத்தத்வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மய ப்ரதிபோத ஸமுத்தயா
நம இத்யேதயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாதபோஹ்யதே

விளக்கம் -

- பூர்ணமங்கைரூபாங்கைச்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம் ஸ்தூலோயம் நமஸாஸ்த்வர்த்த: ஸுசிஷ்டமமந்யம் நிசாமய - இவ்விதம் அங்கங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கான விரோதிகளைச் செய்யாமல் உள்ளதான உபாயங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய சரணாகதி உனக்குக் கூறப்பட்டது. இதுவே “நம:” என்பதன் ஸ்தூலமான பொருளாகும். அடுத்து இதன் ஸுசிஷ்டமான பொருளைக் குறித்துக் கேட்பாயாக.
- சேதநஸ்ய யதா ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி மம இத்யக்ஷர த்வந்த்வம் ததா மம்யஸ்ய வாசகம் - ஒரு சேதநன் எப்போது தன்னையும், தன்னைச் சேர்ந்தவற்றையும் “எனது” என்று எண்ணுகிறானோ அப்போது “மம” என்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் மமகாரத்தைக் குறிக்கும்.
- அநாதிவாஸநாரூட மித்யாஜ்ஞாந நிபந்தநா ஆத்மாத்மீய பதார்த்தஸ்தா யா ஸ்வாதந்தர்யஸ்வதாமதி: மே நேத்யேவம் ஸமீசீந புத்தயா ஸாத்ர நிவார்யதே - தன்னைக் குறித்து, தன்னுடைய உடைமைகள் குறித்தும் “நான் சுதந்திரமானவன், இந்தப் பொருள்கள் என்னுடையவை” என்னும் எண்ணம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் அறியாமையால் உண்டாகிறது. இந்த எண்ணமானது “மே ந” என்னும் ஞானத்தால் விலக்கப்படுகிறது.
- நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த உச்யதே - “மே ந” என்பதற்கு நான் சுதந்திரமானவன் அல்லன், நான் எனக்கு அடிமை அல்லன் என்று பொருள்.
- ந மே தேஹாதிகம் வஸ்து ஸ சேஷ: பரமாத்மந: இதி புத்தயா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தா: ஸ்வீயா மநீஷிகா: - “சரீரம் முதலானவை என்னுடையது அல்ல, அவை பரமாத்மாவுக்கு வசப்பட்டவை” என்னும் எண்ணம் காரணமாகவே “என்னுடையது” என்பதான அந்த எண்ணங்கள் நீக்கப்படுகின்றன.

- அநாதிவாஸநாஜாதை: போதைஸ்தைஸ்தைர் விகல்பிதை: ரூஷிதம் யத்த்ருடம் தத்தத் ஸ்வாதந்தர்ய ஸ்வத்வ தீமயம் – “நான் சுதந்திரமானவன், இவை அனைத்தும் என்னுடையவை” என்னும் எண்ணங்கள் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள எண்ணற்ற தீய வாஸனைகளால் வஸ்துக்களின் உண்மையான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாக உள்ள வேறுபட்ட எண்ணங்களால் உண்டாகிறது.
- தத்தத்வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மய ப்ரதிபோத ஸமுத்தயா நம இத்யேதயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாதபோஹ்யதே – மேலே கூறிய எண்ணங்கள் “ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்” என்னும் நல்ல அறிவுடன் “நம:” என்னும் பதம் கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனிடம் தன்னாலே விலகுகிறது.

மூலம் –

இதி தே ஸுக்ஷம் உத்திஷ்ட: பரமந்யம் நிசாமய
மந்தா நகார உத்திஷ்டோ ம: ப்ரதாந உதீர்யதே

விஸர்க: பரமேசஸ்து தத்ரார்த்தேயம் நிருச்யதே
அநாதி: பரமேசோ ய: சக்திமாந் புருஷோத்தம:

தத்ப்ராப்தயே ப்ரதாநோயம் மந்தா நமந நாமவாந்
இதி தே த்ரிவிதி: ப்ரோக்தோ நம: சப்தார்த்த ஈத்ருச:

விளக்கம் –

- இதி தே ஸுக்ஷம் உத்திஷ்ட: பரமந்யம் நிசாமய மந்தா நகார உத்திஷ்டோ ம: ப்ரதாந உதீர்யதே விஸர்க: பரமேசஸ்து தத்ரார்த்தேயம் நிருச்யதே – இப்படியாக ஸுக்ஷம் என்னும் பொருள் கூறப்பட்டது. “பரம்” என்னும் அடுத்த பொருளைக் கேட்பாயாக. “ந” என்பது உபாயத்தையும், “ம” என்பது

முக்கியமானது என்பதையும், விஸர்க்கம் (:) என்பது ஸர்வேச்ரவனையும் குறிக்கும்.

- அநாதி: பரமேசோ ய: சக்திமாந் புருஷோத்தம: தத்ப்ராப்தயே ப்ரதானோயம் மந்தா நமந நாமவாந் இதி தே த்ரிவிதி: ப்ரோக்தோ நம: சப்தார்த்த ஈத்ருச: - எப்போதும் உள்ளவனாய் மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனாய், சர்க்தி நிறைந்தவனாய் உள்ள புருஷோத்தமனை அடைவதற்கு “நமநம் (சரணாகதி)” என்பதே முக்கியமான உபாயம் ஆகும். இவ்விதம் “நம:” என்பதன் மூன்றுவிதமான அர்த்தங்கள் உனக்குக் கூறப்பட்டன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 138)

460. “நல்லவென் தோழி”, “மாறாய தானவனை” என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்தரத்திலே முடிந்த ச்லோகத்தையும் “பசர் மநுஷ்ய:” என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - இனிமேல் பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்லவென் தோழி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஆசார்யன் சிஷ்யனைப் பற்றும் பற்றான பரகத ஸ்வீகாரம் என்பதான உயர்ந்த உபாயத்துக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தோழியானவள் இவள் தனக்கு பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது, அவன் “நத்யஜேயம்” என்கிற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இது தன்னிலு மதிசங்கை பண்ணா நின்றாள். இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப் புகுகிறாளென்னு மிழவு தோற்றவிருக்க அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்தையான வென்னுடைய தோழி! அநந்தசாயியாய் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்த்பரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல் ச்ரிய:பதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட வொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதணைய நிற்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வத பரமானுக்க ளோட்டை வாசிபோரும்படி கூஷுத்ரரான மநுஷ்யர் நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு

வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ; அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன் திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், “ஆசார்ய தேவோ பவ” என்கிறபடியே நமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச் சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தை சேர்த்து வைத்து தழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியைச் சமைத்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் நம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப் பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக்கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றாண்டா ளருளிச்செய்த “நல்லவென் தோழி” என்கிற பாட்டையும்;

விளக்கம் - ஆண்டாளின் தோழி ஒருவள், ஆண்டாள் ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது எதுவென்றால், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) – நத்யேஜயம் – நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று அவன் கூறிய சொற்களும், பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்த பிறப்பும் என்று எண்ணினாள். ஆனால் அவனுடைய சொற்கள் தனது விஷயத்தில் பலிக்காமல் உள்ளது கண்டு, அந்தச் சொற்கள் குறித்து சந்தேகம் அடைந்தாள். இனி இவள் எவ்விதம் பிழைக்கப்போகிறாள் என்று நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது அவளிடம் ஆண்டாள், நாச்சியார் திருமொழி (10-10) – நல்லவென் தோழி – என்று உரைத்த பாசுரத்திற்கான பொருளை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். என்னைக் காட்டிலும் என்னுடைய துன்பத்தைக் கண்டு அதிக துன்பம் கொள்ளும் எனது தோழியே! ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டு அதன் காரணமாக அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உள்ளவன், அதற்கு மேலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதான யாருக்கும் எட்டாத உயர்ந்த பெருமை கொண்டுள்ள ஒருவன், தெய்வப்பிறவியில் பிறந்து அதே தெய்வப் பிறவியோடு அவன் இணைய நிற்பான் அல்லாமல் மலைக்கும் மிகச் சிறிய அணுவுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு போன்று அவனுக்கும் நமக்கு இடையே வேறுபாடு உள்ளதால், தாழ்ந்த மனித குலத்தில் நாம் உள்ளதால் நம்மை அடைவானோ? இதற்கு நாம் என்ன செய்ய

இயலும்? அவன் முன்பு ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் ஒரு சொல் உரைத்தான் என்பதையே எண்ணிக் கொண்டு அவனை நம்மால் வளைக்க இயலுமோ? அது இருக்கட்டும்; அவனை நாம் அடைவதற்கு ஒரு வழி உண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த ஏற்றத்தைக் கொண்டவராகவும், எங்கும் நிறைந்துள்ள ஸர்வேச்வரனைத் தனது திருவுள்ளத்தில் அடக்கிக் கொண்டுள்ளவரும் ஆகிய பெரியாழ்வார் உள்ளார். தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆசார்ய தேவோ பவ - ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொண்டவனாக இருத்தல்வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நமக்கு ஆசார்யனாக உள்ள பெரியாழ்வார், தனக்கு ஆசார்யனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை ஒரு இசை மூலம் இசைய வைக்கக்கூடும்; பாண்டியன் கட்டிய கிழியை அறுத்து வரவழைக்கக்கூடும்; திருமஞ்சனம் செய்வதற்காக நீரைச் சேர்த்து வைத்து அவனை நீராடும்படி அழைக்கக்கூடும்; கண்ணெச்சில்படாமல் தடுக்க திருவந்திக்காப்பு செய்யும் பொருட்டு அழைக்கக்கூடும்; அல்லது அவனை அடைய நான் பெரியாழ்வாரைப் புருஷகாரமாகக் (சிபாரிசு செய்பவராக) கொண்டது போன்று தனக்கு யாரானும் ஒருவரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு அழைக்கக்கூடும். அவர் இவ்விதம் ஏதோ ஒரு வழியில் அவனை வரவழைக்கும்வரை நாம் பொறுமையுடன் காத்திருப்போம்; நாமாக முயற்சி எடுத்து அவனை வரவழைக்க வேறு எந்தச் செயலையும் செய்யமாட்டோம் - என்று உரைத்தமை காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரனென்று பாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டு கூறாம்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, “அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்” என்று, அநநய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் அவர்கள் அபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் - என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த “மாறாய தானவனை” என்கிற பாட்டையும்;

விளக்கம் – அடுத்து நான்முகன் திருவந்தாதி (18) - மாறாய தானவனை – என்ற பாசுரத்திற்கான விளக்கம் மூலம் உணர்த்துகிறார். தான் ஸர்வேசுவரன் என்பதையும் பாராமல் தனக்கு விரோதியான இரண்யாஸுரனைத் தனது கூர்மையான நகங்கள் மூலம், பலவிதமான வரங்களால் தனக்குக் கவசம் பூண்டுள்ள அவன் மார்க்பைப் பொன்னால் ஆகிய மலையைப் பிளப்பது போன்று இரண்டு துண்டுகளாகப் பிளக்கும்படி ஒரு விளையாட்டு போன்று கிழித்த பலம் கொண்ட நரஸிம்ஹத்தைக் குறித்து எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் திருப்பல்லாண்டு(6) – அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடும் - என்று பெரியாழ்வார் பல்லாண்டு பாடினார். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் தங்கள் பாரங்களை ஒப்படைத்து, அவர்களுடைய அபிமானத்தில் சிலர் ஒதுங்கியிருக்கக்கூடும்; அவர்களுடைய புண்ணியம் வென்று விடும் - என்பதே இந்த பாசுரத்தின் பொருளாகும்.

வ்யாக்யானம் – “அக்ருத்ரிம” என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக்கெல்லைநிலமா யிருப்பாராய், அந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹரா யிருக்கிற நாதமுநிகளைப் பார்த்து, “அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்” என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச் செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தையும்;

விளக்கம் – அடுத்து ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரரத்னம் (65) – அக்ருத்ரிம - எனது ஒழுக்கங்களை ஆராயாமல் உனது திருவடிகளில் இயற்கையாகவே உள்ள உயர்ந்த அன்பிற்கு எல்லை நிலமாக உள்ளவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும், எனது பாட்டனாரும் ஆகிய நாதமுனிகள் என்னைக் கடாசுஷிக்க வேண்டும் - என்ற ச்லோகத்திற்கான விளக்கத்தை உரைக்கிறார். இயல்பாகவே அமையப்பெற்றதும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதும், இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய உனது திருவடிகளில் உண்டான மிகுதியான அன்புக்கு எல்லைநிலமாக உள்ளவரும், அத்தகைய ஆழ்ந்த அன்புக்குக் காரணமாக உள்ள ஆத்மாவின

ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய உண்மை ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி கொண்டவரும் ஆகிய நாதமுனிகளிடம், “எனது ஒழுக்கத்தை ஆராயாமல் அருள் செய்யவேண்டும்” என்று பரமாசார்யராகிய ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த வேதாந்த ஆழ்பொருளை உள்ளடக்கிய ஸ்தோத்ரத்தின் இறுதி ச்லோகம் காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபசுஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாந யோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், ததீயாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற, “பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம்” என்கிற பௌராணிக ச்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து பரத்வாஜ ஸம்ருதியில் - பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம் - என்ற ச்லோகத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - ஞானம் உண்டாவதற்குத் தகுதி இல்லாத பசு மற்றும் பறவைகளாக இருந்தாலும், ஞானம் அடைவதற்கான அனைத்து தகுதிகளும் கொண்ட மனிதனாக இருந்தாலும், யார் ஒருவர் “ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவன்” என்று அடையாளம் காண்பிக்கவல்ல ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனோடு ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளார்களோ, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் தொடர்பு காரணமாகவே அவர்கள் அடையத்தக்க இடமான பரமபதம் அடைவார்கள் - என்பதாகும். ஆகவே ஒருவனுக்கு ஞானம் இருந்தாலும், இல்லை என்றாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனிடம் கொண்டுள்ள அபிமானம் என்பதே மேலே உயர்த்திவிடும் என்பது மிகவும் தெளிவாக இங்கு உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே மேலே உள்ள பலவற்றையும் ஆசார்யன் சிஷ்யனைப் பற்றும் பற்றுதல் என்பதான பரகத ஸ்வீகாரம் என்பதற்குரிய ப்ரமாணங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக்கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீச்வரன் கார்யஞ் செய்கைக்குடலாய்க் கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநந்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் “ஆசார்யாபிமாநந்தான்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிலைநிற்கும் அதிகாரிக்கு அவனுடைய தகுதியில் ஏதேனும் குறைபாடு ஏற்பட்டாலும், அதனை ஆராயாமல் அவன் ஸர்வேச்வரனுக்கான கைங்கர்யம் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்துக்கு அங்கமாக ஆசார்ய அபிமானம் உள்ளது என்றிருக்கும்போது, அதனை இப்போது சுதந்திரமான தனி ஓர் உபாயமாக உரைக்கலாமா? இவ்விதம் கொண்டால் ஒன்றுக்கே தனி ஓர் உபாயமாகவும், மற்றொரு உபாயத்துக்கு அங்கமாகவும் உள்ள தன்மை உண்டாகுமோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான், “தமேவசாதயம் புருஷம் ப்ரபத்யே”, “தமேவ சரணம் கச்ச” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாப ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க் கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக் கங்கமுமாய்; தத் த்யாக பூர்வகமாக “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்த்யத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்கா நின்று கொண்டு அவ்வழியாலே அதுக் கங்கமுமாய், அத்தையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட

நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – ஆசார்ய அபிமானம் என்பது கீழே உள்ள ச்லோகங்களில் கூறப்படுவது போன்று உபாயத்துக்குத் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்குதல், பக்தி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருத்தல் போன்றவற்றைச் செய்கிறது:

- கீதை (15-4) - தமேவசாதயம் புருஷம் ப்ரபத்யே - அந்த ஆதிபுருஷனையே காரணமாக அடைகிறேன்.
- கீதை (18-82) - தமேவ சரணம் கச்ச - அவனையே சரணம் என்று அடைவாய்.

மேலும் ஆசார்ய அபிமானம் என்பது - மற்ற உபாயமான பக்திக்கு அங்கமுமாய், அதனைக் கைவிட்டு, கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என் ஒருவனை மட்டுமே சரணம் அடைவாய் - என்று விதிக்கும்படியாக விலக்குவது என்ற இரண்டுக்கும் தானே உபாயமாக உள்ள சுதந்திர உபாயமான ப்ரபத்தி போன்று - உபாயத்திற்கு வேண்டிய தகுதியில் உள்ள குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து ஸர்வேச்வரன் ஒதுக்கிவிடாமல் இவன் செயல்களைச் செய்யும்படி ஸர்வேச்வரனை ஆக்குவதால், “ஆசார்ய அபிமானம்” என்ற தன்னைக் காட்டிலும் வேறான உபாயமான ப்ரபத்திக்கு பலன் தரக்கூடிய சக்தியை அளிப்பதால், அந்த ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ளது; அந்த ப்ரபத்தி அல்லாமல் தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளும்போது விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குதல் முதலானவற்றுக்குத் தானே உபாயமாக இருந்தபடி சுதந்திரமான உபாயமாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்யதி த்ருவம்” என்றும், “சாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத:” என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்கு மவனுக்கும் அதுக்கோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, “தேநைவ தே

ப்ரயாஸ்யந்தி” என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவா னென்னென்ன; (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் இந்தச் சூர்ணைக்குப் பொருள் கூறலாம். அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்யதி த்ருவம் – ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்படாத வித்யை பலன் இல்லாமல் போகிறது - என்றும், பாரத்வஜ ஸம்ஹிதை - சாஸ்த்ராத்ரிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத: - சாஸ்த்ரங்களை நன்றாக அறிந்துள்ளபோதிலும் நல்ல ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்படாத போது அங்கங்கள் மற்றும் பலன்களுடன் கூடியுள்ள வித்யை பலன் தருவதில்லை - என்றும் கூறுவதால் ஒரு வித்யையைக் கற்க முயன்றாலும் அதற்கும் ஓர் ஆசார்யனுடைய உபதேசம் அவசியமாகிறது. ஆக ஆசார்ய அபிமானம் அனைத்து உபாயங்களுக்கும் அங்கமாக மட்டுமே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளபோது , பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் - தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி - ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் தொடர்பு காரணமாக உயர்ந்த பரமபதம் சேர்க்கிறார்கள் – என்று ஆசார்ய அபிமானம் என்பதைத் தனியொரு உபாயமாக உரைக்கலாமோ என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அளிக்கிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க் கொண்டு ததங்கமுமாய், “அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி:” என்கிறபடியே, அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதெனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததேயாகிலும், “பாலமுக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸம்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கிதம்”, “பசுர் மநுஷ்ய: பசுஷீவா”

இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாய முமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியானது கர்ம ஞான பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்கள் ஏற்படுவதற்கும், அவை மேன்மேலும் வளர்வதற்கும், அவற்றின் விரோதிகள் நீங்குவதற்கும் காரணமாக உள்ளதால் அவற்றின் அங்கமாக உள்ளது. என்றாலும், அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி: - மற்ற எந்தவிதமான உபாயத்தாலும் தனது ஸ்வரூபத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இயலாதபோது மஹாவிச்வாசத்துடன் நின்று ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம் என்பதான ப்ரபத்தி என்பது சரணாகதி என்றும் கூறப்படுகிறது - என்ற ப்ரமாணத்திற்கு ஏற்ப மற்ற உபாயங்களை விலக்கி ப்ரபத்தியாகிய தன்னையே உபாயம் என்று கொள்ளும்போது, விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குவதும் விருப்பமானவற்றை அளிப்பதும் செய்வதால், தானே ஒரு தனி உபாயமாக உள்ளதாகிறது. இதே போன்று எந்த ஓர் உபாயத்துக்கும் ஆசார்ய உபதேசம் அவசியம் என்பதால், ஆசார்ய அபிமானம் என்பது அந்தந்த உபயங்களுக்கு அங்கமாக உள்ளது. என்றாலும், பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதை - பாலமுக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸம்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கிதம் - குழந்தைகள், ஊமையர்கள், அறிவற்றவர்கள், குருடர்கள், விரோதிகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற பலரும் ஆசார்யனால் பார்க்கப்பட்டதால் பரமபதம் அடைகிறார்கள் - என்றும், பசுர் மநுஷ்ய: பசுநீவா - பசு, பறவை, மனிதர்கள் என்ற பலரும் ஆசார்யனால் பரமபதம் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தானே மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல தனி ஓர் உபாயமகவும் ஆசார்ய அபிமானம் உள்ளது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 145)

2-6-2 சிக்கெனச் சிறிதோ ரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகள்

ஒக்கவே விழுங்கிப் புகுந்தான் புகுந்ததற்பின்

மிக்கஞான வெள்ளச்சுடர் விளக்காய்த் துளக்கற் றமுதமாய் எங்கும்

பக்கநோக் கறியான் என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே

பொருள் - மிகவும் சிறிய இடம் கூட வெளியே வராதபடி, அனைத்தும் உள்ளே அடங்கும்படி உலகங்களைத் தனது ஸங்கல்பத்தினால் ஒரேவிதமாக அடக்கிக்கொண்டு, அந்தத் திருக்கோலத்துடனே என் உள்ளே உறுதியாகப் புகுந்தான். அதன் பின்னர் ஞானவெள்ளத்தால் ஏற்பட்ட மிகுந்த ஒளி பொருந்தியவனாய், "நான் அவனைக் கைவிடுவேனோ" என்று சந்தேகம் நீங்கப் பெற்று, அமிர்தம் போன்று இனியவனாய் என்னையே பார்த்தபடி நிற்கிறான். தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்ட அவன், என்னைத் தவிர வேறு எங்கும் பார்க்காமல் நின்றான்.

அவதாரிகை - அவன், "இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்?" என்று அதிசங்கை பண்ணபடியைச் சொல்லிற்று கீழிற்பாட்டில்; இவர், "விடேன்" என்ற பின்பு அவனுக்கு வடிவிற்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவர் நம்மை விட்டால் என்ன செய்வது?”, என்று சந்தேகம் கொண்டு நின்று நிலையை அருளிச் செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “நான் விடமாட்டேன்” என்று இவர் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டவுடன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் உண்டான ஒளி வெள்ளத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகள் ஒக்கவே விழுங்கிச் சிக்கெனப் புகுந்தான்) “நாம் ஆழ்வாரை அனுபவிக்கும்போது, செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழ்ப்புக்காப் போலே ஆகவொண்ணாது என்று பார்த்து, ஜகத்சுஷணத்துக்கு வேண்டும் ஸம்விதாநமெல்லாம் பண்ணி, அநந்யபரனாய் அனுபவித்து, போகமாட்டாதே இருந்தான்; ராஜாக்கள் அந்த:புரத்திற் புகுவது, நாட்டுக்கணக்கற்ற பின்பிறே. அத்யல்பமா யிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல் நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடியாகத் தன் ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே லோகங்களை ஒரு காலே வைத்து, இனி பேராதபடி புகுந்தான். (சிக்கெனப் புகுந்தான்) அநந்ய ப்ரயோஜனமாகப் புகுந்தான் என்றுமாம்.

விளக்கம் – (சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகள் ஒக்கவே விழுங்கிச் சிக்கெனப் புகுந்தான்) – “ஓரிடமும்” என்றால் “எந்த ஒரு பொருளும்” என்று கருத்து. அவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் ஆழ்வாரை அனுபவிக்கும்போது, செருப்பு வைத்ததன் காரணமாக அதனைச் சிந்தித்தபடி ஸர்வேச்வரன் திருவடி வணங்கியது போன்று, செய்தல் கூடாது”, என்று எண்ணினான். ஆகவே உலகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய அனைத்து செயல்களையும் செய்து முடித்துவிட்டு, வேறு எந்தவிதமான சிந்தனையும் இல்லாதபடி ஆழ்வாரை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று வந்தான், “செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழ்ப்புக்காப் போலே” என்று கூறப்பட்டது என்ன? ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸர்வேச்வரனை வணங்கும் பொருட்டு கோயிலுக்கு வந்தார். அவருக்குக் கால்களில் பித்தவெடிப்பு அதிகமாக இருந்த காரணத்தால் கால்களில் காலணிகள் அணிந்து வந்தார். கோயில் வாசலிலே தனது காலணிகளை வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்று ஸந்நிதியில், “தீர்த்தம் கொடுங்கள்” என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, வாசலில் உள்ள காலணி நினைவில் வந்ததால்,

“செருப்பு கொடுங்கள்”, என்றாராம். இது போன்று தனக்கும் ஆகி விடக்கூடாது என்று ஸர்வேச்வரன் சிந்தித்ததாகக் கருத்து. அரசர்கள் அந்தப்புரத்தில் புகுவது எப்போது என்றால், நாட்டில் உள்ள அன்றைய தினத்து வழக்குகளைத் தீர்த்த பின்னரே ஆகும் அல்லவோ? மிகவும் சிறியதாக உள்ள ஒரு பொருள் கூட தன்னிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு வருந்தாதபடி, தனது நினைவின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கில் அனைத்து உலகங்களையும் வைத்தபடி (அதாவது ஸர்வேச்வரன் உலகைக் காப்பாற்ற எந்த ஒரு செயலிலும் நேரடியாக இறங்கவேண்டாம்; “காப்பாற்றவேண்டும்” என்று சிந்தித்தாலே போதுமானது; அதனை உணர்த்தவே “தனது நினைவில்” என்றார்), அவை அகலாதபடி வந்து புகுந்தான். (சிக்கெனப் புகுந்தான்) - வேறு எதனையும் நோக்காமல் அல்லது எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் வந்து புகுந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (புகுந்து இத்யாதி) இவரோடே வந்து கலந்து, அக்கலவியில் அதிசங்கையும் தீர்ந்த பின்பாயிற்று விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய் விஜ்வரனு மாயிற்றது. தனக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஆத்மவஸ்து, கர்ம நிபந்தநமாக ஒரு தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரஸரிக்க வேண்டும்படி போந்தது; ஒருநாள் வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதமும் பிறந்து ஜ்ஞாந ஸங்கோசமும் கழியக்கடவதா யிருக்குமிநே; அங்ஙனொரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனும் இவரோடே வந்து கலப்பதற்கு முன்பு ஸங்குசித ஜ்ஞாநனாய், இவரோடே கலந்த பின்பு விகஸிதமான ஜ்ஞாந வெள்ளத்தையு முடையனானான்; திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் புகபெற்றது இப்போது. (துளக்கற்று) ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால் வந்த உள்நடுக்கமும் தீர்ந்தானா யிராநின்றான்; “விஜ்வர:” என்னக்கடவதிநே. “இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்?” என்கிற உள்நடுக்கமும் அற்றது இப்போது.

விளக்கம் - (புகுந்து இத்யாதி) - இவரோடு வந்து கலந்தான்; அந்தச் சேர்க்கை மூலமாக ஆழ்வார் தன்னை விட்டு அகன்றுவிடுவாரோ என்ற சந்தேகம் தீர்ந்தது; அதன் பின்னர் சந்தேகம் விலகிய காரணத்தினால் மலர்ந்த ஞானவெள்ளத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய அனைத்தும் அறிந்த நிலை வெளிப்பட்டது; தனது அச்சமும் நீங்கப் பெற்றான். ஞானம் என்பதை தனது ஒரு குணமாகக் கொண்ட

ஆத்மா (இது தர்மபூதஞானம் எனப்படும்), தனது கர்மங்களின் காரணமாக ஒரு சரீரத்தை அடைகிறது; அதன் பின்னர் அந்தச் சரீர இந்தரியங்கள் மூலம் கிட்டும் பலவற்றையும் அனுபவித்தபடி, மேலும் அந்த அனுபவங்களை விரும்பியபடி உள்ளது; பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் பகவத் கடாசுஷம் காரணமாக தனது இயல்பான ஞானஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து, தான் அது நாள்வரை முடங்கிக் கிடந்த ஞானச்சுருக்கம் என்ற நிலை நீங்கப் பெற்று நிற்கிறது. ஆனால் தனது ஞானத்திற்கு அப்படி ஒரு சுருக்கம் ஏற்பட எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாத ஸர்வேச்வரன், ஆழ்வாருடன் வந்து கலப்பதற்கு முன்பாக ஞானச்சுருக்கம் அடைந்தான்; ஆனால் இவருடன் வந்து கலந்தவுடன் மலர்ந்த ஞானவெள்ளம் கொண்டவனாக ஆனான். அவனுடைய திவ்யமங்களகரமான திருமேனியும் புகர் அடைந்தது. (துளக்கற்று) – திருவாய்மொழி (2-4) – ஆடியாடி - என்பதில் ஆழ்வார் உரைத்தது கேட்டு, அவர் நம்மை விட்டு அகல்வாரோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது; அதனால் இவரைப் பிரிந்து நாம் எத்தகைய துன்பம் அடையப்போகிறோமோ என்று அச்சம் கொண்டான்; இப்போது அந்த நடுக்கம் நீங்கப்பெற்றான். ஸங்க்ஷேப இராமாயணம் - விஜ்வர - விபீஷணனுக்கு பட்டாபிசேஷகம் செய்த பின்னர் தனது செயல்களைச் செய்து முடித்த காரணத்தால் இராமனின் நடுக்கம் மறைந்தது – என்றது காண்க. “இந்த ஆழ்வார் நம்மைக் கைவிட்டால் நாம் என்ன செய்வது?”, என்ற நடுக்கம் ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து மறைந்தது.

வ்யாக்யானம் - (அமுதமாய்) “ப்ரமுமோத ஹ” என்கிறபடியே, அவன் தம்மை விரும்பி போக்யமாக நினைத்திருக்கிற இருப்பு தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறபடி. (எங்கும் பக்க நோக்கறியான்) “ஆழ்வார்பக்கல் இவனுக்குண்டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்க்க வேணும்” என்று நாய்ச்சிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கிலும் அவர்கள்பக்கல் கண்வைக்க மாட்டுகிறிலன். இங்கே, ஆளவந்தார்க்குக் குருகைக்காவலப்பன் அருளிச் செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - “அப்பன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஒரு ரஹஸ்ய விசேஷமுண்டு” என்று மணக்கால்நம்பி அருளிச்செய்ய, “அது கேட்க வேணும்” என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருள, கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, “இவரை ஸமாதிபங்கம் பண்ண வொண்ணாது” என்று சுவருக்குப் புறம்பே பின்னே நிற்க, அப்பனும் யோகத்திலே

எழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும்பிப் பார்த்து, “இங்குச் சொட்டைக் குலத்தில் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?” என்று கேட்டருள, “அடியேன்” என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளி வந்து கண்டு, “நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙனே அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவென்?” என்ன, “நானும் தானுமாக அநுபவியா நின்றால், பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவள் முகங்கூடப் பாராத ஸர்வேச்வரன், என் கழுத்தை அமுக்கி நாலு மூன்றுதரம் அங்கே எட்டிப் பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக் குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாக வேணும் என்றிருக்கவேணும் என்றிருந்தேன் காணும்” என்று அருளிச்செய்தார். (என் பைந்தாமரைக் கண்ணனே) ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால் வந்த தாபமும் தீர்ந்து, திருக்கண்களும் குளிர்ந்தது.

விளக்கம் - (அமுதமாய்) ஸங்க்ஷேப்ய இராமாயணம் - ப்ரமுமோத ஹ - மிகவும் மகிழ்ந்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன்னை விரும்பி மகிழ்வது கண்டு தான் மகிழ்ந்து, அதனையே தனக்கு இன்பம் என்று கொள்கிறார். (எங்கும் பக்க நோக்கறியான்) - ஆழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அளவு கடந்த காதலை எப்படியாவது தவிர்க்கவேண்டும் என்று பிராட்டிமார்கள் கருதி, தங்களுடைய மென்மையான ஸ்தனங்கள் கொண்டு அவனை அழுத்தினாலும், அவன் அவர்கள் பக்கம் திரும்பாமலேயே இருந்தான். இந்த இடத்தில் ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். ஸ்வாமி மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாருக்கு பல ரஹஸ்ய விஷயங்களை உபதேசித்த காலத்தில் அவரிடம், “குருகைக்காவலப்பனிடம் ஒரு ரஹஸ்யம் குறித்து அறியலாம். நீவிர் அவரைப் போய்க் காணவேண்டும்”, என்றார். அதனைக் கேட்ட ஆளவந்தார், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தார். அங்குள்ள ஒரு குட்டிச் சுவரில் குருகைக்காவலப்பன் யோகத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவரை அந்த நிலையில் இருந்து தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்று எண்ணியவராக அந்தச் சுவருக்கு பின்னால் காத்திருந்தார். அப்போது தனது யோகத்திலிருந்து வெளிவந்த குருகைக்காவலப்பன், “இங்கு நாதமுனிகள் வம்சத்திலிருந்து யாரேனும் வந்துள்ளீர்களா?”, என்றார். இதனைக் கேட்டு வெளியே வந்த ஆளவந்தார் அவரிடம், “யாருக்கும் தெரியாமல் இந்தச் சுவரின் பின்னே இருந்த அடியேனையும், அடியேன் நாதமுனிகளின் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதையும் நீவிர் சரியாக உணர்ந்தது எப்படி?”, என்றார். இதற்குக்

குருகைக்காவலப்பன், “நான் யோகத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் கட்டித் தழுவிப்படி இருந்தேன். அது போன்ற காலங்களில் பெரியபிராட்டியார் தனது ஸ்தனம் கொண்டு அழுத்தினால் கூட அவனை அவளை நோக்கமாட்டான். ஆனால் இப்போது எனது கழுத்தை அழுத்தியபடி மூன்று நான்குமுறை திரும்பியபடி இருந்தான். அவன் இவ்விதம் நோக்குவதன் காரணம் இங்கு நாதமுனிகள் வம்சத்தில் யாரேனும் வந்துள்ளதால் ஆகும் என்று உணர்ந்தேன்”, என்றார். (என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே) - திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் உண்டான பிரிவாற்றாமை துன்பம் நீங்கப்பெற்று, திருக்கண்களும் குளிந்தவன் ஆனான்.

2-6-3 தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை துழாய்விரைப்

பூமருவு கண்ணி யெம்பிரானைப் பொன்மலையை

நாமருவி நன்கேத்தி யுள்ளி வணங்கி நாமகிழ் தாடநாவலர்

பாமருவி நிற்கத்தந்த பான்மையே வள்ளலே

பொருள் - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் உடையவனும், நித்யஸூரிகள் எப்போதும் புகழ்ந்தபடி உள்ள ஸ்வாமியும், பரிமளமும் மலர்களும் உள்ள துளசிமாலை அணிந்தவனும், பொன்மலை போன்றவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அடைந்து, நன்கு துதித்து, சிந்தித்து, வணங்கி, மகிழ்ந்து ஆடும்விதத்தில் எனது நாக்கில் இருந்து வருகின்ற பாசுரங்களில் பொருந்தி நிற்கும்படியான உதவி செய்த அவனுடைய தாராள குணம்தான் எத்தகையது.

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன்தன்னை நான் தேசிகனாய் அநுபவிக்கும்படி பண்ணின இதுவும் ஓரெளதார்யமேதான் என்கிறார்.

விளக்கம் - நித்யஸூரிகள் போன்று எனக்கும் தன்னுடைய பல்வேறு குணங்களை வர்ணிப்பதற்கான வாக்கை அளித்தான்; அவனுடைய வள்ளல் தன்மை எத்தகையது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாமரைக் கண்ணனை இத்யாதி) ஒருகால் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கினால், அதிலே தோற்று ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெட ஏத்தா நிற்பர்களாயிற்று நித்யஸூரிகள். “ச்ருதோயமர்த்தோ ராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத:” என்கிறபடியே. (தலைமகனை) இவர்கள் ஏத்தாநின்றாலும், “நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே” என்று அவன் பரனாயிருக்கும். (துழாய் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளைக் கண்ணழகாலே தோற்பித்தான்; இவரைக் கண்ணியிலே அகப்படுத்தினான். மார்வில் மாலையைக் காட்டி மாலாக்கினான்; விரை - பரிமளம். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள துழாய்க்கண்ணி யெம்பிரானை. (பொன்மலையை) என்னோட்டைக் கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய், கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை. நான் ஏத்தப் பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி என்னவுமாம். ஆக, இத்தால் - இவரைப் பெற்ற பின்பு வளர்ந்து புகர்பெற்றபடி.

விளக்கம் - (தாமரைக் கண்ணனை இத்யாதி) - ஒருமுறை அவன் தனது திருக்கண்கள் கொண்டு குளிர நோக்கினால் போதுமானது; அதில் மயங்கி ஜூரம் அடைந்தவர் போன்று தங்களையும் மறந்து புலம்பியபடி துதித்து நிற்பவர்கள் நித்யஸூரிகள் ஆவார்கள். மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் - ச்ருதோயமர்த்தோ ராமஸ்ய ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத: - ஜமதக்நியின் புத்திரரும், தன்னை மறந்து பேசுவரும் ஆகிய பரசுராமரிடம் இந்தப் பொருள் கேட்கப்பட்டது - என்றது காண்க. (தலைமகனை) - இப்படியாக உள்ள நித்யஸூரிகள் போன்றவர்களால் அவன் புகழ்படவில்லை என்றாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-1-48) - நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே - குற்றம் அற்றவன், அடைவதற்கு இயலாதவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் உயர்ந்தவனாகவே இருப்பான். (துழாய் இத்யாதி) - அந்த நித்யஸூரிகளைத் தனது கண்ணழகு மூலம் வீழ்த்தினான்; இந்த ஆழ்வாரைத் துளசிக்கண்ணியில் வீழ்த்தினான். அதாவது தனது திருமார்பில் உள்ள துளசிமாலையைக் காண்பித்துச் சித்தம் கலங்கியவர் போன்று மாற்றினான். விரை என்றால் பரிமளம். பரிமளமும், மலர்களும் நிறைந்துள்ள துளசிமலைகள் அணிந்த ஸர்வேச்வரனை. (பொன்மலையை) - என்னுடைய சேர்க்கை காரணமாக எல்லையற்ற அழகுள்ளவனை, என்னை விட்டு அகன்று செல்லாமல் உள்ளவனை. அல்லது நான் துதித்த காரணத்தால் வளர்ந்தவன்; அதாவது இவரை அடைந்த பின்னர் வளர்ந்து புகர் அடைந்தான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நாம் மருவி) “அருவினையேன்” என்று அகலக்கடவ நாம் கிட்டி. (நன்கேத்தி) நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்தை நன்றாக ஏத்தி; “வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை, எந்தையே என்பன்” என்று அகன்றவரினே. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று வேதங்களுங்கூட மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தி என்றுமாம். (உள்ளி) “நினைந்து” என்று அநுஸந்தாநத்துக்கு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணத் தேடாதே அநுஸந்தித்து. (வணங்கி) குணபலாத்த்ருதராய் நிர்மமராய் வணங்கி. “வணங்கினால், உன் பெருமை மாகூணாதோ” என்னும் நாம் வணங்கி. (நாம் மகிழ்ந்தாட) பகவதநுபவத்தால் வந்து ப்ரீதிதத்வம் கனாக்கண்டறியாத நாம் ஹ்ருஷ்டராய், அதுக்குப் போக்குவிட்டு ஆட. (நாவலர் இத்யாதி) நாட்பூ அலருமாபோலே ஜிஹ்வாக்ரத்திலே விகலியா நின்றுள்ள சந்தஸ்ஸானது என்பக்கலிலே நிற்கும்படியாகத் தந்த இதுதன்னை ஸ்வபாவமாகவுடையையாயிருக்கிற பரமோதாரனே! (நாவலர் பா) மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடியாயிருக்கை. “தாமரைக்கண்ணனாய், விண்ணோர் பரவும் தலைமகனாய், துழாய் விரைப்பூமருவு கண்ணியம்பிரானாய், பொன்மலையாயிருக்கிற தன்னை, நாம் மருவி நன்கேத்தி உள்ளி வணங்கி நாம் மகிழ்ந்தாடும்படி, நாவலர் பாமருவி நிற்கத் தந்த பான்மை ஏய்ந்த வள்ளலே” என்று சொல்லுகிறாராகவுமாம். அன்றியே, “தாமரைக் கண்ணனை” என்கிற ஐகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, “தாமரைக் கண்ணனாய், பொன்மலையா யிருக்கிற நீ, நாம் மருவி நாவலர் பாமருவி நிற்கத் தந்த பான்மையே – இதுவும் ஒரு ஸ்வபாவமே! வள்ளலே! பரமோதாரனே!” என்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (நாம் மருவி) – திருவாய்மொழி (1-5-1) – அருவினையேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்முடைய தாழ்வைக் காண்பித்து விலக வேண்டிய நாம் அண்டி நின்று. (நன்கேத்தி) – நித்யஸூரிகள் எப்போதும் தொழுதபடி உள்ள அவனை நன்றாகப் புகழ்ந்து தொழுது. அதாவது, திருவாய்மொழி (1-10-7) - வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை, எந்தையே என்பன் – என்றால் அகன்று சென்றவர் என்பதால் இப்போது “நன்கு ஏத்தி” என்கிறார். அல்லது தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ – யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - ஆனந்த குணத்தை விவரிக்க இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப

வேதங்களுக்கும் இயலாத பொருளை இவர் தொழுகிறார்; அதாவது தனது யோக்யதை இல்லாத தன்மை குறித்து எண்ணி அகல நினைப்பவர், நின்று தொழுகிறார். (உள்ளி) - திருவாய்மொழி (1-5-1) - நினைந்து - தனது தாழ்ச்சி குறித்து எண்ணி அகல நினைத்தல். தனது தாழ்ச்சிக்கான ப்ராயச்சித்தமான அகலுதல் என்பதைச் செய்யாமல் அவனை எப்போதும் எண்ணி. (வணங்கி) - சௌசீல்யம் போன்ற அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுடைய பலாத் கார்த்தால் வெகுவாக ஈர்க்கப்பட்டு கர்வம் இன்றி வணங்கி. திருவாய்மொழி (1-5-2) - வணங்கினால், உன் பெருமை மாகுணாதோ - என்பதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்த நாம் அவனை வணங்கி. (நாம் மகிழ்ந்தாட) - பகவத் அனுபவம் காரணமாக உண்டான ப்ரீதி நிறைந்த பொருளைக் கனவு கண்டு அறியாத நாம் மகிழ்ந்து, அதன் காரணமாக ஆடி. (நாவலர் இத்யாதி) - ஸத்யோகத்தால் மலரும் புஷ்பம் போன்று நாக்கின் நுனியில் மலர்கின்ற பாசுரமானது எனது அருகில் எப்போதும் நிற்கும்படியாகச் செய்து, இவ்விதம் செய்வதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டுள்ள தாராளமானவனே! (நாவலர் பா) - தனது மனதின் துணையும் அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 6)

வ்யாக்யானம் - (மாறன்) இதுவாய்த்து ப்ரதமோபாதாநமான திருநாமம். “விநாசாய சதுஷ்க்ர்தாம்” என்னுமாப்போலே பாஹ்யகுத்ர்ஷ்டிகளை சிஷ்டித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார நாசகரரானவர். (மாறன்) அஜ்ஞாநத்துக்கு மாரகர். அன்றிக்கே, “ஸாஷ்டாந் மந்மத மந்மத:” என்கிறவனும் பிச்சேறி ஊமத்தங்காய் தின்றவனைப்போலே “மின்னிடை மடவாரில்” வ்யாமுத்தனாம்படி பண்ணவல்லதாய் பெண்பிள்ளைத்தனத்தையும், “ஊனில் வாழியிரிலே” ஒரு நீராகக் கலந்து வ்யாமுத்தனாம்படி பண்ணவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையு முடையவராகையாலே (மாறன்) என்னவுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய. (அடி) ஆழ்வார் பர்யந்தமல்ல இவர் தம்முடைய ஸ்வாமித்வாத்யவஸயம். ஆக நமக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமியானவ னென்னுதல். தம்மை வசீகரிக்கைக்கு மூலமானவ னென்னுதல். இப்படிப்பட்ட திருவடிகளை. (பணிந்து) ஆச்ரயித்து. “ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணாமாமி மூர்த்ந்நா” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தது. அடியிலே யிப்படி யருளிச்செய்கையாலே இப்ப்ரபந்தம் சரமபர்வநிஷ்டர் விஷயமென்று தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (மாறன்) - இது முதன்மையான திருநாமமாக உள்ளது. ஒரு பாணை உண்டாக மண் உபாதான காரணம் ஆவது போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் உபாதான காரணமாக உள்ள நம்மாழ்வாருடைய திருநாமம். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (4-8) - விநாசாய சதுஷ்க்ர்தாம் - பாவம் செய்பவர்களை அழிப்பதற்காகவும் - என்று கூறுவது போன்று வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் உரைக்கும் பல மதங்களையும் தண்டித்து, அவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்தை

நீக்கி அழித்தவர். (மாறன்) அறியாமைக்கு அழிவை உண்டாக்கும் கோள் போன்றவர். அல்லது ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-32-2) - ஸாஷாந் மந்மத மந்மத: - மன்மதனும் மயங்கும்படி உள்ள மன்மதன் - என்றுள்ள ஸர்வேச்வரன் கூட பைத்தியம் பிடித்தவன் ஊமத்தங்காய் உண்பது போன்று, திருவாய்மொழி (6-2-1) - மின்னிடை மடவாரில் - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னிடம் மயங்கி நிற்பது போன்ற நாயகி பாவத்தை உரைத்தும், திருவாய்மொழி (2-3-1) - ஊனில் வாழியிரே - என்பதற்கு ஏற்ப இவருடன் அவன், இரண்டு நீர்கள் ஒன்றாகக் கலந்தால் பிரிக்க முடியாமல் ஆவது போன்று கலக்கும் விதத்தில் செய்தும் என்றுள்ள ஞானம் கொண்டவர் என்பதால் மாறன் எனப்பட்டார். இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய. (அடி) - தனக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாதவிதத்தில் க்ருபை செய்த நம்மாழ்வாருடைய. தம்மை வசீகரம் செய்தவருடைய, எல்லையற்ற வாத்தல்யம் உள்ள நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகள். (பணிந்து) - அண்டி நின்று. ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணாமாமி மூர்த்தநா - அப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் பணிந்து - என்றல்லவோ ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். இப்படி அருளிசெய்த காரணத்தால் இந்த இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி என்ற ப்ரபந்தம் சரணாகதியின் எல்லை நிலையில் நிற்பவர்களுக்காக என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (உய்ந்தவன்) உஜ்ஜீவித்தவன். இவருக்கு உஜ்ஜீவநம் அந்ந பாநாதிகளாலேயன்று காணும், ஆழ்வார் தம்முடைய திருவடிகளை இவருக்குப்படியாக விட்டுப்போந்தாரிநே. அவ்வாழ்வார் திருவடிகளைப் பணிந்த பின்பு இவர் அவை தன்னையே யநுபவித்துப் போந்தார். ஆழ்வார்க்கும் இவர்க்கும் கால விப்ரக்ஷ்டமானாலும், முதலிலே ஆழ்வார் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசம் பண்ணும்போது இவரை த்யானம் பண்ணி, “யஸ்வாபகாலே கருணாகரஸ்ஸந் பவிஷ்ய தாசார்ய வரஸ்ய ரூபம் - ஸந்தர்சயாமாஸ மஹாநுபாவம் தம்காரிஸூநும் சரணம் ப்ரபத்யே” என்கிறபடியே இவருடைய பவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தை ஸ்வப்நமுகேந நாதமுநிகளுக்குக் கொடுத்திட்டபடியை யபிமாநித்து, பரகத ஸ்வீகாரத்தாலே அவருக்கு ஆசார்ய ராகையாலே இவரும் அவ்வாழ்வார் திருவடிகளைப் பற்றி, அவர், “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணென்பெருமான்” என்று அத்யவஸித்த பகவத் ப்ரபாவத்தை

ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந ப்ரகாசிப்பித்து வேங்கடாசல யாதவாசல ஸ்த்தலங்களை, “குத்ர்ஷ்டிகுஹநாமுகேநி பதத: பரப்ரஹ்மண: கரக்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மணோயம்முநி:” என்கிறபடியே நிர்வஹித்து ஸகல திவ்யதேசங்களையும் திருத்தி இதுவே உஜ்ஜீவநமாக விருக்கிறவ ரென்றபடி.

விளக்கம் - (உய்ந்தவன்) - தனது ஆத்மாவைக் கரையேற்றியவர். இவர் வாழ்வது சோறு மற்றும் தண்ணீரால் அல்ல. ஆழ்வார் தனது திருவடிகளை இவர் சேருமிடமாக விட்டுச் சென்றார். அவ்வாழ்வாரின் திருவடிகளை அண்டிய பின்னர் அவற்றை மட்டுமே அனுபவித்தபடி வாழ்ந்தார். ஆழ்வாருக்கும் இவருக்கும் காலத்தில் வேறுபாடு இருந்தாலும், ஆழ்வார் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசம் செய்தபோது பின்னர் அவதரிக்க உள்ள எம்பெருமானாரைச் சிந்தித்தபடி - “யஸ்வாபகாலே கருணாகரஸ்ஸந் பவிஷ்ய தாசார்ய வரஸ்ய ரூபம் - ஸந்தர்சயாமாஸ மஹாநுபாவம் தம்காரிஸூநும் சரணம் ப்ரபத்யே - பின்னால் அவதரிக்க உள்ளவருடைய திவ்யமான விக்ரஹம், அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவர் - என்று உடையவருடைய விக்ரஹத்தை நாதமுனிகளுக்கு அளித்தார் [இந்த விக்ரஹம் ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ளது]. ஆசார்ய அபிமானமே உபாயம் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நாதமுனிகளுக்கு ஆசார்யன் என்பதால், தானும் அந்த ஆழ்வார் திருவடிகளையே பணிந்து நின்றார். திருவாய்மொழியில் (6-7-1) - உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமான் - என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய பிரபாவங்களை ஸ்ரீபாஷ்யம் மூலம் வெளிப்படுத்தி, திருவேங்கடமலை மற்றும் திருநாராயணபுரம் போன்ற இடங்களை, யதிராஜ ஸப்ததி (38) - குத்ர்ஷ்டிகுஹநாமுகேநி பதத: பரப்ரஹ்மண: கரக்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மணோயம்முநி: - பரப்ரஹ்மமானது வேதங்களை மறுப்பவர்கள் கைகளில் சிக்குண்டது, அவர்களை விலக்கி ப்ரஹ்மத்தை உயர்த்தவல்லவரான - என்பதற்கு ஏற்ப நிர்வாகம் செய்து, அனைத்து திவ்யதேசங்களையும் சீர்ப்படுத்தி, அதுவே தனது வாழ்க்கை என்றுள்ளவர்.

வ்யாக்யானம் - (பல்கலையோர்) ஸகலசாஸ்த்ரபாரீணரான கூரேச குருகேச கோவிந்த தாசரதி முதலான முதலிகளும் ப்ரத்யவஸ்த்தாநம் பண்ணி ப்ரஸங்கித்த பின்பு எம்பெருமானார் தம்முடைய விஷயீகாரத்தாலே தத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தைப் பெற யாதவப்ரகாச யஜ்ஞமூர்த்தயாதிகளும். (தாம் மன்ன) யதாவஸ்த்தித ஜ்ஞாநத்தாலே ஸுப்ரதிஷ்டிதராம்படி. மன்னுதல் - பொருத்தமும், நிலைப்பாடும். (வந்த) பரமபதத்தினின்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய நியமந்தாலே யெழுந்தருளின. (இராமாநுசன்) இவர் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை அநுஸரித்து ஜநித்தார் காணும்; அவன், “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம” என்று ஸர்வருக்கும் அபயப்ரதாநம் பண்ணினாப்போலே இவரும் மோக்சோபாயமான மந்த்ரத்தை பூரிதாநம் பண்ணினாரிறே. இப்படிப்பட்ட வெம்பெருமானாருடைய. (சரணாரவிந்தம்) அரவிந்தமென்கிற, மந்மதபாணம் போலே தம்மை மோஷிப்பித்தவையாகையாலே சரணங்களுக்கு அரவிந்தத்தைப் போலியாகச் சொல்லுகிறார். ஆச்ரிதருக்கு பாவநத்வ போக்யதைகளாலே ஏகரூபமாயிருக்கையாலே ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறார். (மன்னி) ஆச்ரயித்து. நிச்சலமாக த்ர்டாத்யவஸாயத்தைப் பண்ணி.

விளக்கம் - (பல்கலையோர்) - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்கு உணர்ந்த சான்றோர்களாகிய கூரத்தாழ்வார், கோவிந்தர், தாசரதி போன்ற பலரும் எம்பெருமானாரிடம் வணங்கி நின்று அவருடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்தபடி இருந்தனர். அவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், தனது ஸம்பந்தம் மூலம் தத்வம், ஹிதம் மற்றும் புருஷார்த்தம் ஆகிய பலவற்றைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த அத்வைதிகளான யாதவப்ரகாசர், யஜ்ஞமூர்த்தி போன்ற பலரும் தன்னிடம் உள்ள ஞானம் காரணமாக தன்னைப் பணிந்து நிற்கும்படிச் செய்தவர். மன்னுதல் - ஈடுபாடு அடைதல், பொருந்துதல். (வந்த) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணை காரணமாகப் பரமபதத்திலிருந்து இங்கு வந்தார். (இராமாநுசன்) - சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமனின் செயலைக் கடைப்பிடிக்கும் விதத்தில் இவர் அவதரித்தார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம - என்னைச் சரணம் புருந்தவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் காப்பது எனது விரதம் - என்று அனைவருக்கும் இராமன் சரணாகதி அளித்தான்; இது போன்றே

எம்பெருமானாரும் மோசஷ உபாயமாக உள்ள மந்திரத்தை அனைவருக்கும் அளித்தார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய. (சரணாரவிந்தம்) - மன்மதபாணம் போன்று தன்னை மயக்கியதால் திருவடிகளுக்கு உவமையாகத் தாமரையைக் கூறுகிறார். அண்டி நிற்பவர்களைத் தூய்மைப்படுத்தவல்ல தகுதி கொண்ட ஒரே இடம் என்பதால் இவ்விதம் ஒன்றை மட்டும் உரைக்கிறார். (மன்னி) - அண்டி நின்று. அசையாமல் உறுதியுடன் பிடித்து.

வ்யாக்யானம் - (நாம் வாழ) நானொருத்தனுமே ஆசிரயிக்க என்னுடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகளெல்லாம், உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (வாழ) “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய ந:” என்றபடி. (நெஞ்சே) ஒரு மஹாநிதி லாபத்தாலே அந்தரங்கராயிருப்பார்க்குச் சொல்லுவர் லௌகிகர், அப்படியே தமக்கு அந்தரங்கமான மநஸ்ஸை ஸேவித்துத் தாம் பெற்ற பேற்றைச் சொல்லுவதாக ஸம்போதிக்கிறார்.

விளக்கம் - (நாம் வாழ) - நான் ஒருவன் அவருடைய திருவடிகளைப் பிடித்தால் போதுமானது, அதன் காரணமாக எனது பரம்பரை முழுவதும் கரையேறும்படியாக. (வாழ) “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:” என்று கூறியபடி. (நெஞ்சே) - இந்த உலகில் செவ்வங்களை தான் அடைந்தது எப்படி என்பது குறித்து தனக்கு நெருக்கமானவர்களிடம் சிலர் உரைப்பர்; அதே போன்று இவர் தனது நெருக்கமான மனதிடம், தான் பெற்ற பேற்றை உரைப்பதாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லுவோமவன் நாமங்களே) நாமிருவருங்கூடி அவர் திருநாமங்களைச் சொல்லுவோம். “வாசாதர்மவாப்நுஹி” என்கிறார். ஒருக்தி மாத்ரத்தாலே ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டும் தர்மபூதமான சரணாரவிந்தத்திலே அத்திருநாமந்தானே நம்மைச் சேர்க்கும். ரஸ்யமன பதார்த்தம் லபித்தால் அந்யோந்யம் ரஸித்துக் கொண்டு அநுபவிக்கக் கடவோமென்றபடி. (அவன் நாமங்களே) - “தேவுமற்றறியேன்” என்று அந்யபரராகக் கொண்டு அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவோம். த்ரிவித காரணங்களால் இல்லையாகிலும் நாமஸங்கீர்த்தநாமர்தமே யமையும். “குரோர்நாம ஸதா ஜபேத்” என்னக்கடவதிறே. (நெஞ்சே சொல்லுவோம்) என்றது, தமக்கு உபகரித்த உபாகாரத்தை யநுஸந்தித்து

சேதந ஸமதியாகச் சொல்லுகிறார். “ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ; காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச:” என்றானிறே ஆழ்வான். “வேதமொரு நான்கி னுட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும் கோதில் மநு முதல் கூறுவதும், தீதில், சரணாகதி தந்த தன்னிறைவன்றாளே, அரணாகு மென்னுமது” என்று அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாரிறே. “பூமகள் கோன் தென்னரங்கள் பூங்கழற்குப் பாதுகமாயத் தாமகிழுஞ் செவ்வச்சடகோபர், தேமலர்த்தாட்கு, ஏய்ந்தினிய பாதுகமாமெந்தை யிராமாநுசனை, வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ்” என்று ஜீயருமருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (சொல்லுவோமவன் நாமங்களே) - நானும், எனது நெஞ்சமாகிய நீயும் சேர்ந்து எம்பெருமானாருடைய திருநாமங்களை உரைப்போமாக. இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (39-10) - வாசாதர்மவாப்நுஹி - வாக்கினால் தர்மம் செய்த புண்ணியம் அடைவாய் - என்பது போன்று உரைக்கிறார். அடையப்படும் இலக்கு, அதற்கான உபாயம் என்ற இரண்டும் ஒன்றாக உள்ளதான உடையவரின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை அவருடைய திருநாமம் என்பது உக்தி போன்று செயலாற்றி நம்மைக் கொண்டு சேர்க்கும். அதன் பின்னர் அந்தத் திருவடிகளும் நாமமாகச் சேர்ந்து பரஸ்பரம் அனுபவிப்போமாக. (அவன் நாமங்களே) - கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு - தேவுமற்றறியேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற எதனையும் நாடாமல் அவருடைய திருநாமங்களை மட்டுமே உரைப்போமாக. (நெஞ்சே சொல்லுவோம்) - தனக்கு உதவி செய்த உதவியை எண்ணியபடி உரைக்கிறார். கூரத்தாழ்வான் - ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ; காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: - “ராமாநுஜா” என்னும் நான்கு எழுத்துள்ள உடையவர் இல்லை என்றால், “நாராயணா” என்னும் நான்கு எழுத்துள்ளவனை நம்மால் அடைய இயலாது போயிருக்கும் - என்று கூறினார் அல்லவோ? ஞானஸாரத்தில் (31) - வேதமொரு நான்கி னுட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும் கோதில் மநு முதல் கூறுவதும், தீதில், சரணாகதி தந்த தன்னிறைவன்றாளே, அரணாகு மென்னுமது - தோஷம் இல்லாத சரணாகதியைத் தனக்கு உபதேசித்த தனது ஆசார்யனுடைய திருவடிகளே தஞ்சமாகும் என்றுள்ள விஷயம் நான்கு வேதங்களில் பொதிந்து கிட்டும் உண்மையான பொருளாகும் - என்று அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது காண்க.

ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் (10) - பூமகள் கோன் தென்னரங்கள் பூங்கழற்குப் பாதுகமாயத் தாமகிழுஞ் செல்வச்சடகோபர், தேமலர்த்தாட்கு, ஏய்ந்தினிய பாதுகமாமெந்தை யிராமாநுசனை, வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ் - தாமரை மலரின் இனிமை என்பதே ஒரு வடிவு கொண்டாற்போல் உள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனாக உள்ள பெரியபெருமாளின் திருவடிகளுக்குப் பாதுகைகளாக நம்மாழ்வார் உள்ளார். இப்படியாக உள்ளதை நம்மாழ்வார் பெரும்பேறு என்று கருதி, அவ்விதம் இருந்து, ஆனந்தம் கொள்கிறார். இத்தகைய நம்மாழ்வாரின் மகரந்தம் பொருந்திய அழகான மலர் போன்ற திருவடிகளின் நிலைகளாக எனது தந்தையான எம்பெருமானார் உள்ளார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தியபடி, எனது நெஞ்சமே! நீ வாழ்வாயாக - என்று ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்